

CSOKITS JÁNOS*

Epigrammáidat utálok
s bár dekadensebb vagy mint kéne,
nem titkolom, hogy több mint ötven
verssorodat tudom betéve
s nagyon szeretlek, bár levélben
sokszor küldtél már a fenébe.

A lírád ócska, mint Catullusé,
a Lorcánál sem vagy mindig újabb;
mint nyújthatnék a bujdosásban
neked kart, két kezet, tíz ujjat,
hogy a mókákat meg a verset
ne hagyj abba, mindig fűjjad?
Úgy képezem, hogy szemtől-szembe
állunk így, míg lábain állják
és átölelünk asszonyt, flaskát –
asszonyt, flaskát és tüzes kályhát.

*Eredetileg megjelent az *Irodalmi Ujság* 1959. december 1-i számában.